

Voor mijn 'grote' vriendin Elli

ISBN 978 90 00 38896 7
NUR 283

© 2023 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *Pony Jamie – Einfach heldenhaft!*
Agent Null Null Möhre ermittelt

Oorspronkelijke uitgave: © 2022, Arena Verlag GmbH, Würzburg

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst Jana Hoch & Jamie
Vertaling Ans van der Graaff
Illustraties omslag en binnenwerk Clara Vath
(met een foto van Tanja Saturno)
Omslagontwerp Juliane Lindemann en Marieke Oele
Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

Rijden is zo gemakkelijk dat ik in de veulenwei al wist hoe het ging. Eerst moet Jana op mijn rug gaan zitten en zich goed vasthouden. Dan draaf en galoppeer ik over de rijplaats zo goed ik kan en dan... is iedereen zo onder de indruk dat we naar het toernooi rijden en ik echt kan laten zien wat ik kan. Hartstikke simpel! Ik sta van opwinding te trippelen op mijn plek.

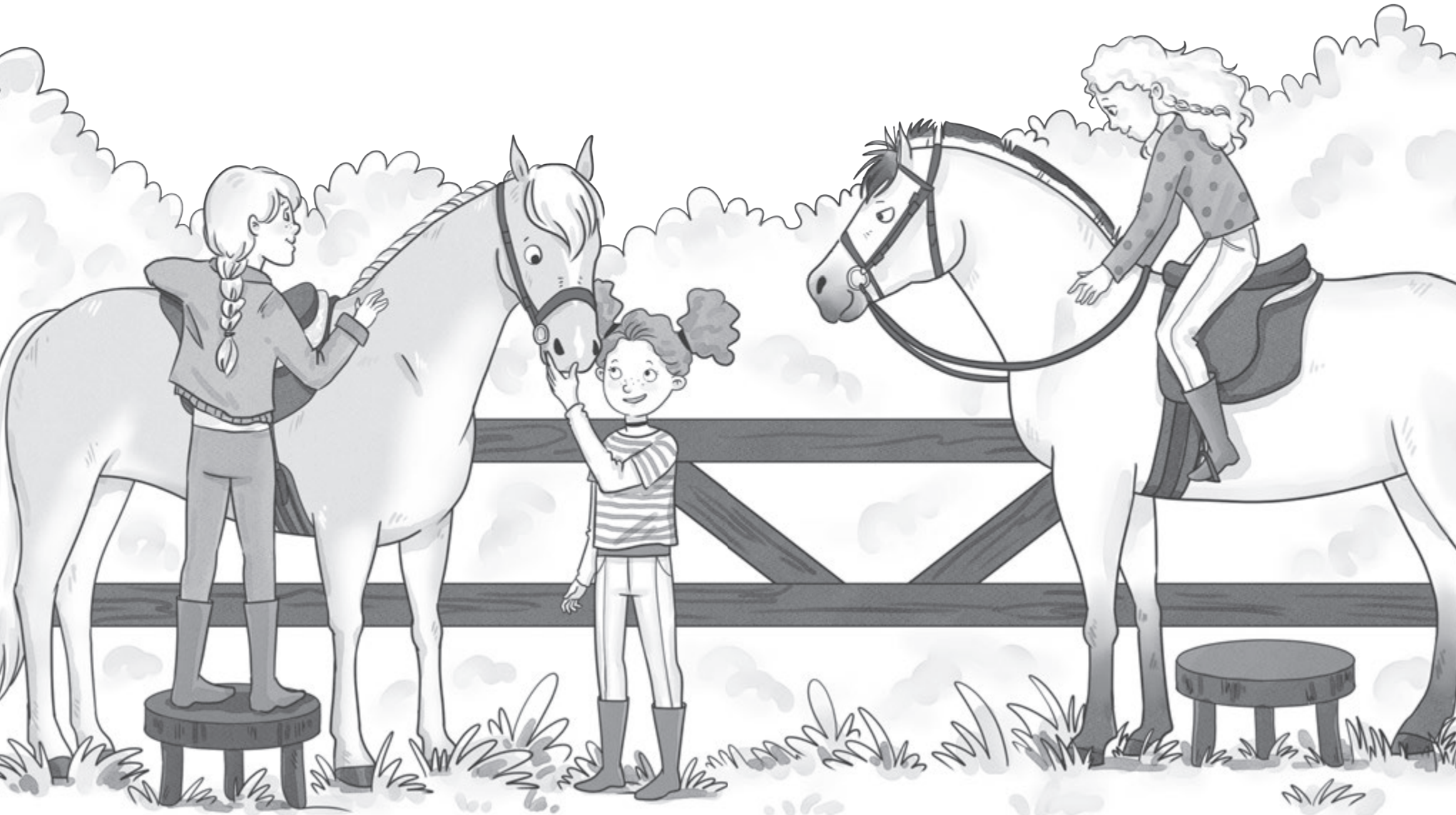
‘Hé, Jamie, je moet wel stil blijven staan!’ roept Jana. Ze staat naast me op een krukje en probeert dwars op mijn rug te gaan liggen. Wat dat nou weer met paardrijden te maken heeft en waarom je dat zou moeten oefenen, snap ik niet. Maar ze lijkt er zelf ook weinig verstand van te hebben. Misschien oefenen we het daarom.

Tessa is al wat verder. Ze zit helemaal te stralen op Robins rug. En Robin? Dat is gewoon een opschepper. Zoals altijd.

‘Het gaat er bij het rijden om dat je je ruiter door middel van minimale aanwijzingen begrijpt,’ zegt hij op zijn gebruikelijke opschepperige toon. Daarbij duwt hij zijn borst naar voren alsof hij al een gouden toernooilint aan zijn trens heeft hangen.

Tessa aait hem over zijn hals. ‘Je bent gewoon de beste,’ zegt ze.

‘Hij lijkt meteen te begrijpen wat de bedoeling is,’ zegt Charly nu ook, die bij mij staat en me aan mijn halster vasthoudt.

Tessa knikt en krauwt over Robins schouder. ‘Hij is de slimste pony die ik ken.’

Pfff! Ja hoor!

Ik leg mijn oren plat om aan te geven dat Robin me op de zenuwen werkt. Maar hij snapt het niet. Of hij negeert me expres. ‘Mens en paard moeten een team vormen,’ legt hij me uit. ‘De kleinste signalen kunnen al tekens zijn. Stemcommando’s, houdingveranderingen, zelfs de ademh...’

Oké, dat helpt dus echt niet. Ik draai hem mijn achterste toe. *Praat maar tegen mijn staart, Robin.*

‘Jamie, kom terug! Zo wordt het helemaal niks!’ moppert Jana nu. Ze springt van haar krukje, komt naar me toe en leidt me terug naar de plek waar ik net stond. O, geweldig, nu kijk ik weer tegen Robin aan. En die bliest ook nog en schudt zo van het lachen dat zijn korte manen van links naar rechts wippen.

‘Profes aan het werk!’ hinnikt hij. ‘Als je niet naast de kruk blijft staan, kan Jana niet op je rug klimmen. Man, man, dat weet elk fjordenpaard. Maar jij bent natuurlijk maar een haflinger.’

Er begint iets te borrelen in mijn ponybuik. Aan de ene kant omdat Robin zo idioot doet, en aan de

andere kant omdat ik kwaad ben omdat ik het echt nu pas begrijp: die kruk is voor het opstijgen bedoeld. Verdorie, daar had ik helemaal niet aan gedacht. Maar ik laat natuurlijk niets merken. Ik ga naast het krukje staan en verroer me niet meer. Wacht maar, Robin!

Jana klimt weer op het krukje en legt een arm over mijn rug. Ik blijf staan, maar er gebeurt niets. Ze aait alleen maar over mijn vacht en leunt dan langzaam over me heen. Vergis ik me nou of lacht Robin alweer? Ik word ongeduldig. Met mijn tanden op elkaar geklemd sta ik daar en probeer te negeren dat er een vlieg aan mijn been kriebelt. Vooruit nou, Jana! Dat pikken we toch zeker niet!

Charly aait over mijn neus. ‘Je doet het super, Jamie,’ zegt ze glimlachend.

Ja, ik wel. Dat weet ik. Alleen lijkt Jana geen idee te hebben wat ze moet doen. Het liefst zou ik een keer met mijn hoef schrapen, maar ik weet me nog net in te houden.

‘Denk je dat ik kan proberen op zijn rug te gaan zitten?’ vraagt Jana dan, en ik kan niet anders... ik moet even zachtjes brommen.

Nu lacht Charly. Daardoor wippen haar twee

wortelkleurige vlechten heen en weer. ‘Daar heb je je antwoord, Jamie is vóór.’

En of ik vóór ben! Met volle wortel!

‘Vooruit dan.’ Jana klopt op mijn schouder. ‘Laten we het dan maar proberen.’

In slow motion – het duurt mij veel te lang – zwaait ze een been over me heen en dan... zit ze opeens op mijn rug en pakt ze de teugels, die ze van tevoren aan mijn halster vast heeft geklikt. Dat is dus het magische moment. Vanaf nu ben ik een rijpaard! Gewéldig! Trots buig ik mijn hals.

Op dat moment gaat naast de rijplaats de deur van het woonhuis open en komt mevrouw Zonneman, de baas van de manege, naar buiten. Ze komt glimlachend naar ons toe. Perfecte timing! Nu kan zij meteen ook zien wat ik in mijn mars heb. Mijn blik gaat naar Robin en er gaat een golf leedvermaak door me heen. Ik zal hem eens wat laten zien, dan is hij dadelijk vast bleek van afgunst. Dan is hij waarschijnlijk een schimmel. Ha!

Ik wacht tot mevrouw Zonneman het hek van de rijplaats heeft bereikt, dan hef ik mijn hoofd en bries ik door mijn neus. Daar gaan we!

‘Ho,’ zegt Jana, wanneer ik vanuit stilstand begin te draven. Ik voel dat ze heen en weer schuift op mijn rug. Ze trekt aan de teugels – geen idee waarom – en probeert mijn hoofd te draaien en mij in een cirkel te laten lopen. Maar ik peins er niet over, ik moet ten slotte mijn eer verdedigen! Mijn papa is namelijk een succesvol dressuurpaard, dus indrukwekkende bewegingen zitten me in het bloed. Dus draaf ik nog harder en werp daarbij mijn benen zo goed mogelijk naar voren. Helemaal niet zo eenvoudig met een mens op je rug. Jana hupt gewoon op en neer, klampt zich vast met haar benen en klauwt met haar handen in mijn manen. Ik had gedacht dat het gemakkelijker zou zijn. Ze brengt me behoorlijk uit mijn evenwicht. Hoe moet ik dan laten zien wat voor natuurtalent ik ben?

‘Jamie, stop!’ roept Jana en ze probeert weer – en deze keer nadrukkelijker – me naar opzij te wenden. Wat moet dat nou? Waarom probeert ze me zo van de wijs te brengen? Net nu mevrouw Zonneman tussen het hek door klimt en naar me toe gelopen komt omdat ze me nog beter wil kunnen zien en niets wil missen. Ook Robin, Tessa en Charly kijken geboeid mijn kant op, de meisjes zelfs met open mond. Heb

ik het niet gezegd? Met een ruk trek ik de teugels uit Jana's handen en op het volgende rechte stuk van de rijplaats doe ik nog eens extra mijn best. Ik steek mijn neus in de wind en voel me alsof ik op de grote dressuurbaan ben.

Dames en heren, hier komt Jamie van manege De Bonte Weide. Zijn vader was al een fantastisch toerenoipaard en zoals u ziet, doet Jamie niet voor hem onder. Deze pony is werkelijk indrukwekkend. Kijkt u toch eens naar die snelle draf en...

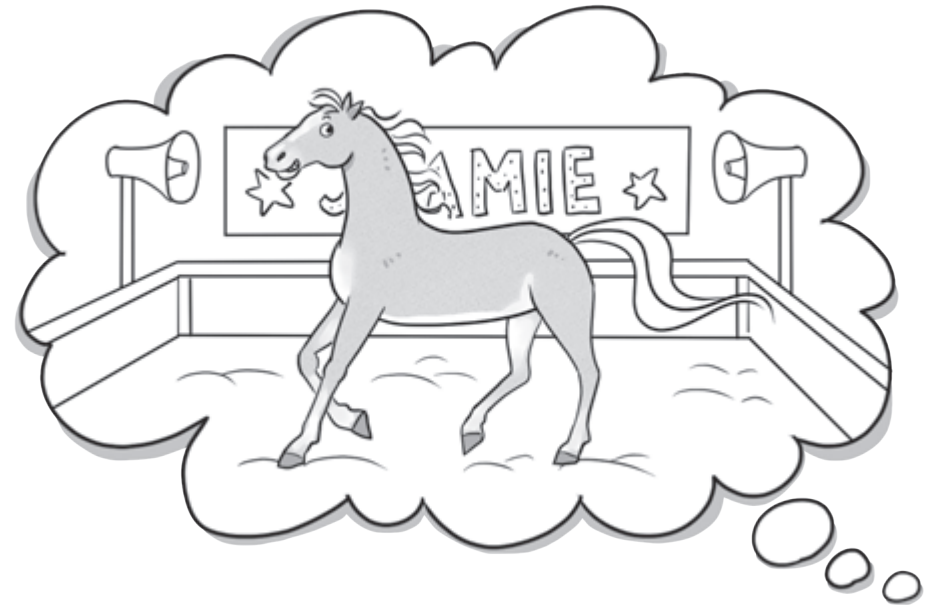
Opeens voel ik dat Jana haar evenwicht verliest. Ze drukt haar benen steviger tegen mijn buik en slaat haar armen om mijn hals. Toch komt ze gevaarlijk scheef te hangen. Er is niets aan te doen, ik moet afremmen. Dus ram ik mijn hoeven in de grond, waarop Jana gilt van schrik. Ze kiepert naar voren en ik sta amper stil of ze glijdt van mijn rug.

Mevrouw Zonneman is meteen bij ons.

'In hemelsnaam!' roept ze. 'Is alles goed met je?'

Jana knikt, maar ze ziet een beetje wit rond haar neus.

'Ja... het gaat wel,' stamelt ze en ze kijkt van mevrouw Zonneman naar mij en weer terug. Wor-

den haar ogen nou rood? 'Jamie wilde gewoon niet stoppen. Ik heb alles geprobeerd.'

Ze snuft en ik duw zacht met mijn neus tegen haar schouder. Ik voel gewoon dat er iets niet klopt. Ik weet alleen niet wat. Zou ze niet trots en dolblij moeten zijn? Ik ben nu tenslotte een rijpaard en dat hebben we Robin meteen laten zien.

Maar... Jana ziet er helemaal niet trots uit. Eerder alsof ze er net achter is gekomen dat de anderen al het hooi hebben opgegeten terwijl zij nietsvermoedend in het stro lag te slapen.

Mevrouw Zonneman slaat een arm om haar schouders en trekt haar even tegen zich aan. ‘Wat doen jullie dan toch ook? We hadden toch afgesproken dat jullie alleen op de pony’s zouden gaan zitten als ik erbij ben.’

Jana kijkt naar de grond. ‘Nou ja, Jamie was de afgelopen dagen zo braaf en omdat we al zo veel commando’s vanaf de grond hadden geoefend, dachten we dat...’

Ze houdt opeens op en er rolt een traan over haar wang. Verdorie! Dat gebeurt alleen als mensen verdrietig of dolblij zijn. Dat weet ik al. Alleen ziet Jana er helemaal niet blij uit.

Mevrouw Zonneman zucht en haalt haar hand door haar blonde haar, dat tot haar kin komt. ‘Beloof me dat jullie niet meer alleen zullen proberen de pony’s af te richten. We doen het samen, zoals we hebben besproken. Jamie is kennelijk nog niet zover en heeft nog wat tijd nodig.’

Ik? Tijd? Hoezo dat nou? O, man! Heeft ze net soms niet goed gekeken? Ik zweefde over de rijplaats!

Jana knikt en ik zou haar het liefst aan haar T-shirt trekken en door elkaar schudden. Ja, zij moet nog

wel een beetje oefenen, maar verder deden we het helemaal niet slecht.

Vanaf de zijkant zie ik Tessa en Robin dichterbij komen. Ze komen naast ons staan, maar ik kijk bewust niet hun kant op.

‘Genoeg voor vandaag,’ zegt mevrouw Zonneman. ‘Breng de pony’s naar de paddock en kom daarna naar het terras, dan eten we een stuk aardbeiengebak voor de schrik.’

De meisjes knikken en Jana krabt mijn hoeven uit en brengt me terug naar de paddock. Ze trekt mijn halster over mijn hoofd en loopt weg zonder me een kus op mijn neus te geven, zoals ze anders altijd doet.

Verbaasd kijk ik haar na en Robin komt naast me staan. ‘Gefeliciteerd, haflinger. Volgens mij heb je jezelf vandaag buitenspel gezet.’

Hij snuift tevreden, draait zich om en loopt weg. En ik... ik blijf verbaasd staan. Wat voor de wortel heb ik verkeerd gedaan?